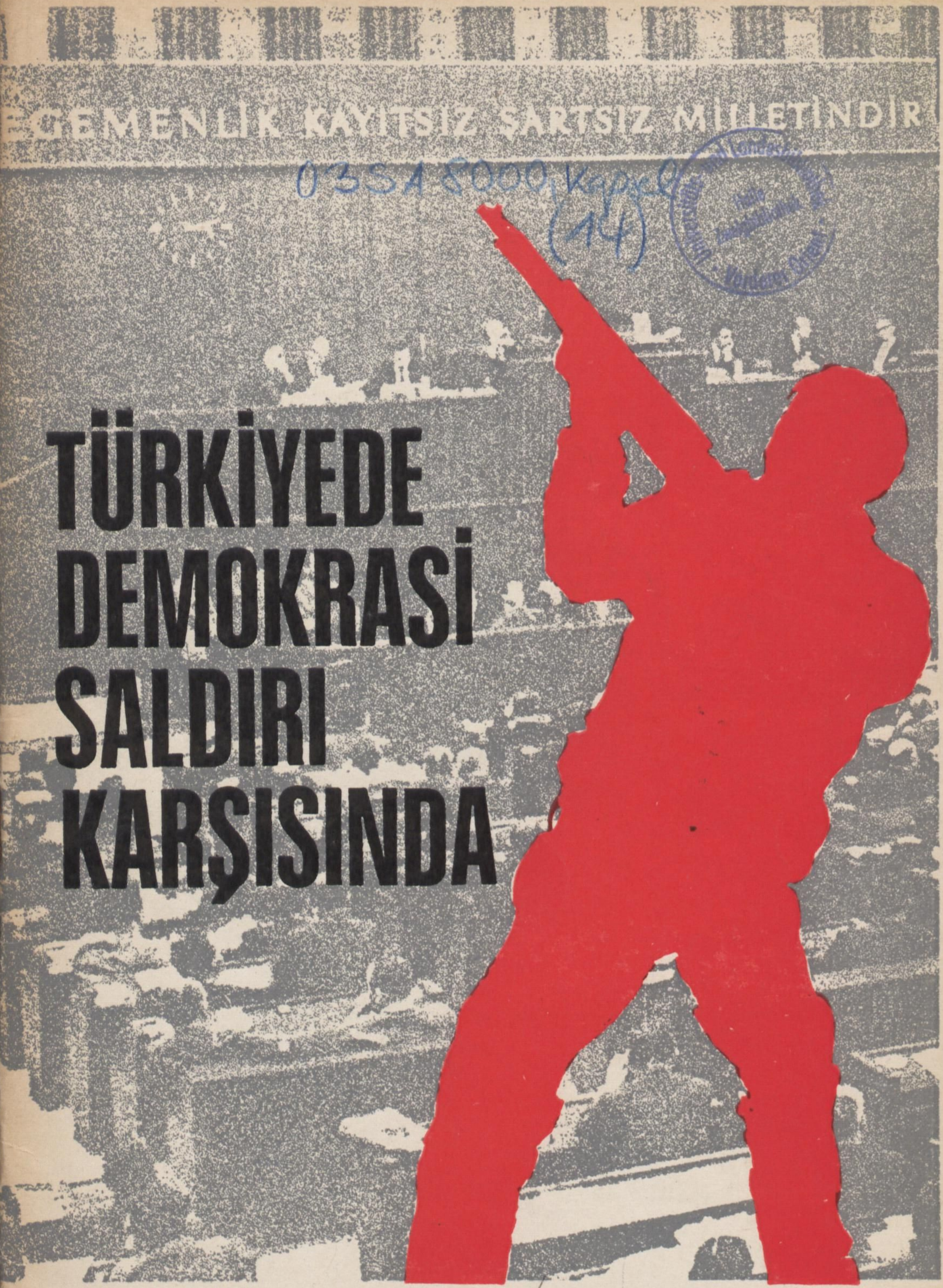

TÜRKİYEDE DEMOKRASİ SALDIRI KARŞISINDA

BAŞBAKANLIK

Basın-Yayın Genel Müdürlüğü

Ankara 1972

TÜRKİYEDE DEMOKRASİ SALDIRI KARŞISINDA

Türkiye'de Militan Komünist Örgütleri ve Gençliğimizi Aldatma Taktikleri

(Bu broşürün hazırlanmasında Birinci Ordu ve Sıkı Yönetim Komutanlığı notlarından faydalanılmıştır.)

BAŞBAKANLIK
BASIN-YAYIN GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
Koordinasyon ve Araştırma Dairesi 1972

ÖNSÖZ

Türkiyemiz... Atalarımızın asırlar boyu çalışarak, kan dökerek özgürlük ve birlik içinde yaşattıkları ve daha üstün ve daha müreffeh yarınlara hazırladıkları bu vatan parçası ve üzerinde yaşayan kahraman, fedakâr millet büyük bir tehlike atlatmıştır.

Dünya çapındaki stratejik istilâ ve genişleme emellerinin gerçekleşmesine daima mani teşkil eden Türkiye'yi başka türlü yenemeyeceklerini anlıyan milletlerarası kuvvetler, Türkiye'yi yeraltı faaliyetleri ile içinden fethedebilmek için yıllardır sinsi sinsi çalışmışlar, memleketin biran evvel kalkınması için sabırsızlık duyan masum gençleri cazip sloganlarla avlayarak, beyinlerini yıkamışlardır. Bunlar bir taraftan da terör ve anarşi eylemleri ile Türkiye'yi Atatürkçü, demokratik doğrultudan ayırmak ve millî birliğimizi parçalamak hedeflerine adeta yaklaşmışlardı... Ta ki 12 Mart'ta silkininceye ve kendimize gelinceye kadar.

Türkiyemizin çok çetin problemleri vardır, süratle kalkınmamız lâzımdır. Fakat bunun yolu anarşi, tethiş ve aşırı uçların katı, dogmatik ve modası geçmiş ideolojilerinden geçmez.

Türkiye problemlerini, millî birlik içinde, demokratik usullerle ve herşeyin üstünde Atatürk'ün işaret ettiği akılcı ve bilimsel yoldan bulmaya mecburdur. Bunun dışındaki her reçete ancak Türkiye'yi yıkmak, parçalamak ve kana boyamak isteyenlerin, Türkiye'mizin düşmanlarının tertibidir.

Bu broşürde Türkiye'de demokrasinin, hakikî halk egemenliğinin, daha doğrusu Türk milletinin maruz kaldığı saldırının ayrıntılarını bulacaksınız. Umuyoruz ki bu satırlar özellikle gençlerimiz için bir uyarma ve ibret teşkil edecektir.

GİRİŞ

Hepimiz, pırıl pırıl geleceklerden söz eden ninniler, burcu burcu vatan toprağı kokan türküler, kahramanlık destanları ile büyüdük. Ana sevgisi ile birlikte, kimi kez de ondan önce öğrendik vatan sevgisini. İlk tanıdığımız fotoğraf, evimizin en seçkin, en güzel köşesine asılmış olan Atamızın fotoğrafı idi. Sonraları büyüdük, okula başladık. Doğruluğu, dürüstlüğü, iyiliği, güzelliği belledik. Türklüğümüzle övünmeyi, varlığımızı vatanımıza armağan etmeyi öğrendik. Daha da büyüdük, genç olduk. Özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, barış, savaş kavramlarını tanıdık. Aklımızla, yüreğimizle devrimleri, Atamızın gerçekleştirdiği devrimleri korumaya, beklemeye durduk... Daha sonra çocuklarımızı da aynı sağlam inançla, aynı yürekle büyüttük. Genç yaptık. Devrimlerin bekçisi yaptık... Ama bir de baktık ki; gözümüzden sakınarak, binbir özenle büyüttüğümüz, okusunlar da hem vatana, hem kendilerine, hem insanlığa yararlı olsunlar diye üniversitelere, yüksek okullara gönderdiğimiz gençlerimizin kimileri bir garip düşünceler edinmişler, bir başkaldırıya geçmişler, bir kargaşadır alınış yürümüş... Radyolarda, gazetelerde, sağda solda, sık sık silâhlı çatışma, adam kaçırma, banka soyma haberleri duyar, okur olduk... Örneğin, 11 Ocak 1971 de İş Bankasının Ankara Emek Şubesi, sonradan Deniz Gezmiş ve arkadaşları olduğu anlaşılan, silâhlı kişilerce soyuldu. 15 Şubat günü, sabaha karşı, Amerikalıların Balgat Depolarında devriye gezen Çavuş James Finley yine silâhlı kişilerce kaçırıldı. Bunları başka olaylar izledi. Büyük kentlerin, özellikle İstanbul ve Ankara'nın çeşitli semtlerinde hemen her gün patlamalar oluyor, yapıların yanında yöresinde patlamak üzere olan bombalar bulunuyordu.... Olayları yaratanların üniversitelerimizde, yüksek okullarımızda okuyan gençler olduğunu öğreniyorduk arkadan...

Nasıl bu çizgiye gelmişti bunca genç? Neydi bu sapmaların kökeninde yatan? Bu gelişimin nedenlerini, Türkiye'de komünist ve aşırı sol kavramların yayılışına, başlangıcından bugüne, kısaca göz atarak sergilemek yerinde olur.

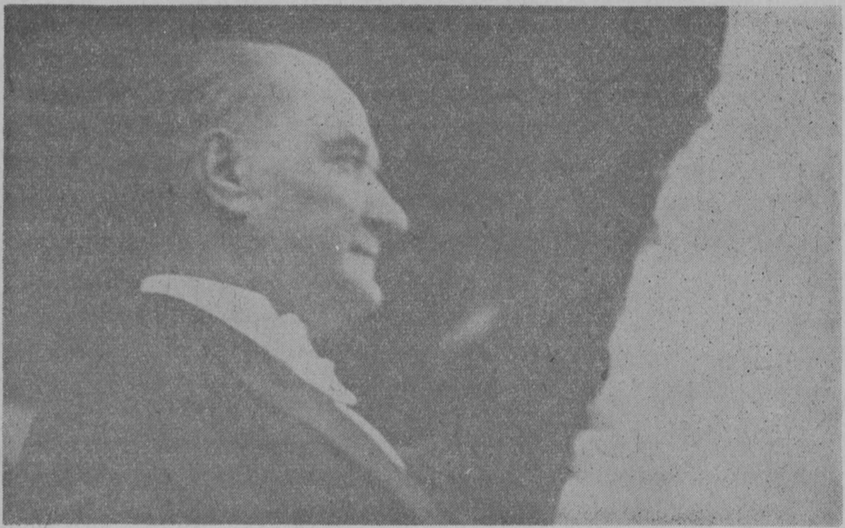

ATATÜRK VE GENÇLİĞİ : Cumhuriyetimizin Onuncu Yıldönümünde Büyük Atatürk Cumhuriyeti büyük bir güvenle emanet ettiği gençliğe bakarak «Ne Mutlu Türküm Diyene» diyordu. Gerçekten on yılda onun akılcı ve bilimci, aşırı uçlara iltifat etmeyen metodları ile büyük işler başarılmıştı. Türk Gençliği bir ağızdan Atasının güvenini aksettiriyor ve imanla onun işaret ettiği yoldan, mutlu yarınlara yöneliyordu. Nitekim geri kalan 40 yılda gene Atatürk'ün izinden gidilerek, büyük işler yapıldı.

VE BU GENÇLER - O pırıl pırıl gençliğin, o iman ve güven dolu gençliğin yerini bunlar nasıl aldı? Daha doğrusu bu gençlerin beyinleri nasıl yıkandı, kavramları nasıl altüst edildi, değer yargıları nasıl karambola düşürüldü. Bu gençler nasıl yabancı emellere alet oldular, kökü dışarda ve daima Türkiye'yi yıkmaya, parçalamaya ahdetmiş yabancı örgütlerde eğitim görüp kendi yurtdaşlarına kendi askerlerine silâh çeker hale geldiler?

KİM VERDİ BU SİLÂHLARI - Kim zehirledi bu gençleri? Masum kafalarına, masum kalplerine fesadı kim soktu? Cazip fakat modası geçmiş sloganlarla kelime cambazlıkları ile gerçekleşmemiş kehanetler ile dolu yüzlerce eser nasıl ve kimler tarafından dağıtıldı? Bu «propaganda ve ajitasyon» aşamasından sonra zehirlenen, şartlanan bu gençlerin eline bombaları, dinamitleri, son model otomatik tüfenkleri kim verdi? Onları yabancı gerilla kamplarında eğitim görmeye kim gönderdi? Hangi ajanlar insan kaçırmasını, masum kişileri öldürme; bomba yapma ve koyma tekniklerini onlara öğrettiler?

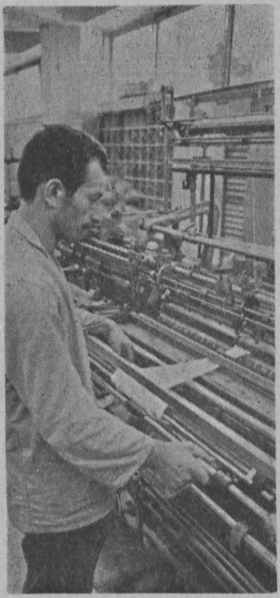

HAYIR - Hayır Türkiye'nin kalkınması, Türkiye'nin ilerlemesi bu yoldan olamaz... Türk Gençliği bunlardan kötü bir rüyadan silkinir gibi silkinecek, millî birlik içinde, Atatürk'ün akılcı ve bilimsel usullerle, Türkiyemizi 21. Asra çağdaş uygarlık seviyesine götüren yoldan yürüyecektir.

TÜRKİYE'DE KOMÜNİST HAREKETLER

Türkiye'de ilk Komünist Partisi 1919 yılında kurulmuştur. O günden bu yana da komünizm faaliyetleri, daima bir dış merkezin çalkanmalarına paralel bir seyir göstermiştir. Dış merkezdeki her değişiklik Türkiye'de bir kıpırdanmaya yol açmış, arkasından da tutuklamalar ve durdurma çalışmaları gelmiştir.

1925 tutuklamaları uluslararası komünizm hareketlerinin canlanmasının sonucu olmuştur. 1930 larda yapılan tutuklamalar, komünizmde otoriter bir rejimin meydana gelişinin, 1940 tutuklamaları, komünizmin yerine oturtulması çabasının yol açtığı katliamların, 1950 lerin tutuklamaları ise İkinci Dünya Savaşının yarattığı boşluklara komünizmin yayılması sonucu olmuştur.

Bugün saf dışı edilmeye çalışılan ve özellikle son altı ay içinde belkemiğine darbe indirilen anarşik olaylar da yine mahut dış merkezlerin kıpırdanışları ile meydana gelmiştir. Bu merkezler stratejilerini «kapitalizmin kalelerine kendi içinden taarruz ve sosyalist ülkeler üzerinde merkezî disiplin kurma» şeklinde özetleyerek hareket geçmişler ve bu stratejiyi, 1961 Anayasası'nın vermiş olduğu geniş özgürlük anlayışını ustalıkla tahrif eden kökü dışarda bir zümre aracılığı ile Türkiye'de geliştirme çabalarına girişmişlerdir. Gerçekten de 1961 den bu yana Türkiye'de komünizm faaliyetleri, bundan önceki yarım yüzyıla oranla çok daha ileri derecede aşamalar kaydetmiştir. 1963 yılında aktif hale gelen bu faaliyetler, 1965 yılında siyasî çekişmelerden geniş ölçüde yararlanmış, 1967 yılında etkin bir örgütlenme yoluna gitmiş, 1968 de öğrenci olayları olarak belirmiştir. 12 Mart 1971 öncesi dönemde ise, önce yurdun bütünlüğünü bozmak ve daha sonra da Devletin temellerini kökünden sarsarak yıkmak gibi bir amaç güden Marksist-Lenininst-Maoist-Castroist gibi aslında aynı anlamda olan komünist kesimleri yönünde şiddet hareketlerine dönüşmüştür.

Aslında, dış merkezlerin, Türkiye'de çeşitli kanallarla fikrî ve maddî hareketleri düzenlemek ve kontrol etmek istemelerine rağmen, Türkiye'de bu gibi aşırı hareketler, bir kaç istisna dışında, hiçbir zaman muntazam bir örgütlenme ve ciddî bir stratejiyi benimseme yolunu tutamamıştır. Bu nedenle de her zaman arap saçına dönmüştür. Bunu bir sanığın kendi ifadesini örnek vererek açıklayabiliriz:

«A şehrine gittikten bir süre sonra, örgütün B şehri mensuplarından Y ile Z nin, proleter devrimci aydınlar grubunun, C şehrindekilerin ise Mahir Çayan ve arkadaşlarının görüşlerini yansıtan Sosyalist Aydınlık Dergisi görüşleri etrafında toplandığını anladık. Bizden bu görüşlerden birisini benimsememiz isteniyordu. Biz ise, aramızda yaptığımız görüşmede bu kesimlerden sadece bir tanesinin benimsenmesinin sakıncalı olacağını kararlaştırdık.»

Bu ifade de belirtiyor ki, üç ilimizde kurulmuş aynı örgütün kademeleri biribirilerinden ayrı stratejileri benimsemişlerdir. Yani örgüt bir, fakat anlayış çeşitlidir.

Bu ayrılmanın aksine bir de değişik örgütlerin bir çok alanlarda birleşmeleri olmuştur. Bunu da Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu üyelerinden bir sanığın üzerinden çıkan bir belgeden bir bölüm vererek açıklayalım:

«Biz cephe ile eylem düzleminde birleşilmesine karşı çıkmadık ve karşı çıkacak kadar da akılsız değiliz. Bu konuda bizi değil, bize böyle haber getireni sorumsuzlukla suçlayabilirsin ancak. Bu adamlar ya ağızlarından çıkanı duymuyorlar ya da ettikleri lâfların anlamını bilmiyorlar. Çünkü eylem düzleminde birleşmek başka şeydir, öncülük düzleminde birleşmek başka şeydir. Bize böyle söylenmesine rağmen biz yine de doğrudan doğruya sana cephe ve partinin insiyatifini kabul edip etmediğinin sorulmasını ve bize kesin cevap getirilmesini istemiştik. Fakat sana o arkadaş, bizim söylediklerimizin yalnızca iletmek istediği kısımlarını iletmiştir. Söylenen lâfların başını sonunu kırparak iletirlerse anormal anlamlar çıkar elbette. Söylenen lâf yukarıda yazılan lâftır. Ve hiç bir THKO üyesi, hangi arkadaş olursa olsun, diğer bir örgütle öncülük alanında birleşen bir arkadaşı tanıyorum diyemez. Zira diğer bir örgütle öncülük düzleminde birleşmenin doğal sonucu o arkadaşın THKO üyesi niteliğini kaybetmesidir.»

Görülüyor ki gereği halinde ayrı örgütler birleşebilmekte ve aynı eyleme katılabilmektedirler. Nitekim cezaevinden kaçma ve bunun gelişmelerinden biri olan Kızıldere olayında THKO ile Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi birleşmiş olarak görülmektedir.

Bilindiği gibi Mahir Çayan ve 4 arkadaşı, 29 Kasım 1971 akşamı Maltepe Askerî Tutukevinden tünel kazmak suretiyle kaçmışlar, daha sonra ayrı örgütteki arkadaşları ile birleşerek, Ünye'de görevli bulunan üç İngilizi kaçırıp, Niksar'ın Kızıldere Köyü muhtarının evine sığınmışlardı. Evin güvenlik kuvvetlerince kuşatılması sonucu üç İngilizi öldürmüşler ve kendileri de - Ertuğrul Kürkçü dışında - ölü olarak ele geçmişlerdir.

TÜRKİYE'DEKİ ÇEŞİTLİ KOMÜNİST ÖRGÜTLER

Bu gruplaşmalar, yeraltında, eylem düzeyinde örgütlenmelere dönüşmüştür. Şimdiyedek silâhlı saldırılara geçen belli başlı örgütler şunlardır:

1. Hikmet Kıvılcımlı Grubu

Ölü Hikmet Kıvılcımlı, klâsik Marksist-Lenininst ilkelere bağlı idi. Hayatta iken çengel atmak suretiyle kendine inanır hale getirildiği gençlerden bir örgüt meydana getirebilmişti. Kıvılcımlı halkı kışkırtmanın ön planda geldiğini savunurdu ve Ordunun devrimci eylem için kullanılabilecek bir araç olduğu fikrini taşırdı.

THKO ve THKC'nin eylemleri ile yaratılan anarşik ortamı kendi sempatizanlarının teşkil ettiği eylem grupları ile daha da karışık hale getirerek ve fırsattan istifade ile kısa yoldan «proleter ihtilâli» gerçekleştirmeyi hedef tutmuştu.

Bu grubun başlangıçta ve süratle Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından ele geçirilmiş olması dolayısıyla bir kaç soygun ve sabotaj hareketinden başka bir eylemi olamamış ve grubun yeraltında görülen örgütlere mi kanalize olacakları, yoksa bağımsız bir örgüt olarak mı etkin bir eyleme geçecekleri konusu belirlenmeden örgüt söndürülmüştür. Bugün için bu grup aktif duruma geçememektedir.

2. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO)

Türkiye Halk Kutuluş Ordusunu oluşturan militanlar başlangıçta Orta Doğu Teknik Üniversitesi Sosyalist Fikir Kulübünün üyeleri idiler. Bu üyeler aynı zamanda Türkiye İşçi Partisine kayıtlı olup, parti içinde çalışmalarda da bulunmuşlardır. Ancak bunlar, bir süre sonra Türkiye İşçi Partisi içinde beliren, Türkiye'nin koşullarında Sosyalist Devrim Stratejisi mi geçerlidir? Yoksa Millî Demokratik Devrim Stratejisi mi geçerlidir? tartışmalarında, Millî Demokratik Devrimi benimsemişler ve bu tutumlarından dolayı çoğunluk olarak partiden çıkarılmışlardır.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu militanlarında Marksist-Leninist nitelik aranmaz. Anti-emperyalist ve Anti-feodal görüşleri taşımaları yeterlidir. Marksist-Leninist görüş, hareketi yürütecek liderlerce daha sonra eylem içinde telkin edilecektir. Örgüte silâhlı mücadele fikri hâkimdir. Ülküsel, siyasal ve ekonomik mücadele ikinci planda gelmektedir. Bu amaçla, askerî eğitim görmek üzere, ikişer, üçer kişilik gruplar halinde Filistin gerilla örgütlerine gitmişler, burada fikir ve beden eğitimleri yapmışlar, bu örgütlerin para ve silâh yardımlarını sağlamışlardır.

Bu anarşistlerin bir kısmı yurda dönüşlerinde yakalanmış ve tutuklanmışlardır. Tutuklu bulundukları süre içinde aralarında fikir tartışmaları olmuş ve sonunda köylüyü pratik yoldan bilinçlendirmek suretiyle, kırlardan başlatılacak silâhlı mücadele ile şehirlerin zaptedilmesi görüşü belirgin hale gelmiştir.

Yakalanmayan örgüt mensupları bu fikrin ışığı altında kırsal bölgelerde çalışmalar yapmaya sevkolunmuşlardır.

Böylece, THKO'nun temel mücadele alanı kırsal yöreler olmuş, bütün güç ve çabalarını buralara yöneltmişlerdir.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusunun belirli bir merkez komitesi olmadığı gibi belirli bir lideri de yoktur. Bu konuyu bir sanık ifadesinde şöyle açıklamaktadır:

> **«Örgütümüzde belirli bir merkez yürütme kurulu veya komitesi yoktur. Örgütümüz kesinlikle klâsik Marksist-Leninist bir parti biçimini benimsememiştir. Bu konudaki görüşümüz, parti mücadelenin içinde oluşacaktır. Daha mücadelenin başlangıcında bir parti kurarak işe başlamak yanlıştır. Bir parti kuruluşunu benimsemeyince, dolayısıyla parti için geçerli olan merkez yürütme kurulu gibi bir organ da örgütümüz için geçersiz olmaktadır.**

Liderler için de aynı şey söz konusudur. Liderler de mücadele içinde belirlenecektir. Şimdi ortaklaşa bir karar almak ve ortaklaşa uygulamak geçerlidir».

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun, Lâtin Amerika usulü, sayıları 3 - 10 kişiden teşekkül eden hücrelerle banka soygunu, fidye ve gasp şeklinde oluşturdukları şehir eylemlerinin amacı, kırsal yöredeki hareketin maddî karşılığını sağlamak ve silâhlı propaganda yapmaktır. Bu eylemlerin ilki 11 Ocak 1971 de Ankara İş Bankası Emek Şubesi soygundur. Bunu Amerikalıların kaçırılma olayı izlemiştir. Basının bunlardan Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının yaptığı eylemler olarak söz etmesi örgüt mensuplarını harekete geçirmiştir. Deniz Gezmiş'in liderliğe doğru kayışını önlemek için bir bildiri yayınlayarak bu eylemleri gerçekleştiren örgütün THKO olduğunu ilân etmişler, temel ilke ve amaçlarını açıklamışlardır. Böylece, THKO ismi ilk defa ortaya çıkmıştır. Kırsal çalışmalar ise Nurhak Dağları bölgesinde başlatılmak istenilmiştir.

Kır gerillası köylü ve ağa ilişkileri üstünde duracak ve çıkacak olaylarda köylülerin yanında olacaktı. Böylece köylünün sempatisi ve güvenlik kuvvetlerine karşı desteği kazanılacak ve daha sonra Türkiye çapında bir gerilla hareketine başlanacaktı. Kurtarılmış bölgeler ilân edilerek fiilî dış yardım sağlanacaktı.

12 Mart Muhtırasından sonra, şehirlerde güvenlik tedbirlerinin kuvvetlendirilmesi sonucu şehir eylemlerini sürdüren THKO'na bağlı anarşistler, programlanandan daha önce kır gerillasına katılmak üzere şehirlerden ayrılmışlardır. Bir kısmının yollarda yakalanmasına rağmen 20 - 30 kişilik bir grup Nurhak Dağlarında toplanabilmiştir.

Kıra çıktıktan kısa bir süre sonra, silâh ve gereç sağlanmış, gerekli teknik ve fiziksel nitelik kazanılmış ve grupta eyleme geçme zamanı geldiği inancı belirmiştir. İlkin Kürecik Radar Üssü'nün tahrip edilmesi planlanmışsa da, icra safhasına geçerken bir kısmı öldürülmüş ve yakalanmış, bir kısmı da silâhlarını gömerek gruplar halinde dağılmışlardır.

THKO, örgüt anlayışı, kır ve şehir hareketlerine verilen ağırlık yönünden Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi ile farklı görüşlere sahiptir. Ancak eylem düzeyinde THKC ile birleşme fikrini benimser. Bu husus kaçma ve Kızıldere olaylarında gerçekleşmiştir.

THKO halen varlığını korumakla birlikte, özellikle lider durumunda olanları ele geçirildiğinden faaliyeti gittikçe sönmektedir. Son bomba olayları, Ankara'daki suikastin düzenlenmesi ve uçak kaçırma olayı bu örgütün eylemlerindendir. Görünüşe göre, etkinliğini eylem düzeyinde koruyan örgütlerden birisi olup liderinin kim olduğu açıklık kazanmamıştır.

3. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi ve Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi

Mihri Belli'nin temsil ettiği Aydınlık grubundan bir açık mektup yazarak ayrılan dört kişiden Mahir Çayan, Ertuğrul Kürkçü ve Münir Ramazan Aktolga Ocak 1971 başlarında, THKP ve THKC ni kurmuşlar ve kendileri de bu partinin merkez komitesini teşkil etmişlerdir. Açıklanmamakla birlikte Partinin lideri Mahir Çayan'dır.

Bunlar esas itibarıyla Marksist-Leninist bir temel üzerine oturtulmuş Narodnizm esaslarını kılavuz olarak benimsemişler ve Millî Demokratik Devrim stratejisini uygulayarak kanlı bir halk savaşını öngörmüşlerdir. Bu strateji için dört aşama kabul edilmektedir:

Bunların ilki büyük şehirlerde yürütülecek gerilla savaşıdır. Bu noktada terminolojik bir açıklama yapmakta fayda vardır: Gerillanın bir üsse sahip olması şarttır. Eşkiyanın ise üssü yoktur, devamlı değişen yatakları vardır. Keza gerilla müstevliye karşı yürütülen bir savaş türüdür. Bu nedenlerle günümüzdeki anarşik olayların gerillacılıkla ilgisi olmayıp bunlar eşkiyalıktır ve fiilî harekette bulunanlar da mevkiin yapısına göre şehir ya da kır eşkiyalığıdır.

Diğer aşamalar, yürüttükleri savaşı yurt çapında yayarak hareketin kırsal alanda başlatılması, kırsal yörede üs bölgelerinin oluşturulması ve savaş içinde kendi deyimleri ile gerilla kuvvetlerinin düzenli orduya dönüşerek Millî Demokratik Devrimi başarıya ulaştırmasıdır.

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi emekçi sınıf (Proleterya) savaşını ideolojik, siyasal ve ekonomik alanlarda aynı anda yürütmeye çalışır. Üç kişiden meydana gelen bir merkez icra komitesi, on kişiden oluşan bir genel yönetim kurulu vardır. Ayrıca genel yönetim kuruluna bağlı bölge komiteleri, bunlara bağlı olarak da semt hücreleri mevcuttur. THKC THKP'nin emir ve komutasında her türlü eylemleri yürütür. Seçkin militanlardan oluşmuştur. Vurucu kuvvetleri ve hücreleri bünyesinde bulundurur.

THKP ve THKC de silâhlı mücadele siyasal liderliğin kontrolündedir. Böylece siyasal ve askerî liderliğin birliği esas alınmıştır.

12 Mart Muhtırasından hemen sonra bu gruba mensup bazı militanlar hemen yakalanmışsa da, bunların içinde lider olarak yalnız merkez komitesinden Mahir Çayan ve genel yönetim kurulundan Ziya Yılmaz ve Ulaş Bardakçı bulunmakta idi. Yine yönetim kurulundan Hüseyin Cevahir ile İbrahim Öztaş ölü olarak ele geçirilmişlerdi. Böylece dışarıda kalan lider ve militanlar etkin çalışmalarda bulunarak işçi ve öğrenci kesiminde örgütlenmeyi başarmışlar ve özellikle Karadeniz, Batı ve Orta Anadolu kesimlerini eylem bölgeleri olarak seçmişlerdir. Maltepe Tutukevinden kaçma olayından sonra örgütlenme çalışmaları durmamış ve bu arada Mahir Çayan - Ertuğrul Kürkçü grubunun eylem düzeyinde çok ileri gittiklerini söyleyen Yusuf Küpeli ile Münir Ramazan Aktolga partiden çıkarılmışlardır. Bu iki militan bir süre fabrika semtlerinde geniş çalışmalar sürdürmüşler, dolayısıyla ortaya çıkan yeni bir Marksist-Leninist kesim üzerinde örgütlenme ihtimali sonucu güvenlik kuvvetlerince yakalanmışlardır.

Ayrıca son aylarda bu örgüte bağlı geniş bir teşkilât meydana çıkarılmış ve liderleri ile militanları ele geçirilerek örgüte önemli bir darbe indirilmiştir. Özellikle Fındıkzade ve Bebek operasyonları ile Kızıldere olayı bu örgütün son çırpınmaları olmuştur.

THKC ve THKO aynı kökten gelmiş, ancak, tamamen değişik stratejileri benimsemiş iki ayrı örgüttür. Geçmişlerindeki birlikleri ve her ikisinin de asıl yönetimlerinin dışarıda olması bu iki örgütün, Tutukevinden kaçma ve Kızıldere olaylarında olduğu gibi eylem düzleminde birleşmelerini mümkün kılmıştır. Bugün için THKP ve THKO birinci aşamayı tamamlayamadan teori ve pratikte yetişmiş militanlarının pek çoğunu kaybetmiştir.

4. Proleter Devrimci Aydınlık (PDA)

Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) nın Dev-Genç'e dönüşmesi ile Sosyalist Aydınlık çevresinde toplanan bazı kişiler, Doğu Perinçek'in önderliğinde, Mihri Belli'den muhtemelen dış etkenlerin itimi ile koparılmışlardır. Bu kopma sonucu Perinçek grubu (Vahap Erdoğlu, Halil Berktay, Erdoğan Güçbilmez) daha önce çıkardıkları İşçi-Köylü Gazetesi ile sonradan çıkardıkları Proleter Devrimci Aydınlık Dergisi etrafında toplanmışlardır. Bir sanık ifadesinde bunu şöyle açıklamaktadır:

«Başlangıçta Mihri Belli'nin görüşünden tamamen ayrılmak söz konusu değildi. Fakat Mihri Belli o devirdeki güç dengesini düşünerek halktan kopuk hareketleri destekler duruma girince ayrılma kendiliğinden oldu. PDA görüşü gittikçe açıklık kazandı. 15 - 16 Haziran olaylarından sonra PDA cılar dergilerinde Marksist - Leninist çizgiden hareketle Mao Tse Tung düşüncesini benimsediklerini ilân ettiler.»

PDA örgütü faaliyetlerini 5 ana safhada toplamıştır:

1. İşçi kesimi içinde yapılan çalışmalar,
2. Köylü kesimi içinde yapılan çalışmalar,
3. Gençlik kesimi içinde yapılan çalışmalar,
4. Diğer kesimlerde yapılan çalışmalar,
5. Yayın çalışmaları.

PDA'nın alt komisyonlarından ayrı olarak ihtiyaca göre il ya da ilçe büroları kurdukları anlaşılmıştır. Bu bürolar bir bölgede çalışan alt komisyon üyelerinin toplanma merkezleridir.

PDA örgütü gizlice basıp dağıttığı İşçi - Köylü Gazetesinden ayrı olarak Şafak adlı örgüt dergisini de yurt dışında basıp yurt içinde yayma çabasını göstermiştir. Gerçekten, Türkiye'nin çeşitli yerlerinde çoğaltılan Şafak gazeteleri Batı Almanya'da bastırılıp çeşitli yollardan yurt içine sokulmakta ve dağıtılmaktadır.

PDA militanları Söke Bölgesinde, Beşparmak Dağlarındaki mağaralarda bir süre barınmışlardır. Yapılan baskınlarda söz konusu yerlerde bol miktarda silâh, cephane, zararlı yayın, yiyecek ve ilâç bulunmuştur.

Komünist Çin'de Türkçe olarak basılan Mao'ya ait kitapları Türkiye'ye getirerek dağıtılmasını sağlayan örgüt, Şafak yayınları paralelinde «İhtilâlci Gençler Birliği» adlı, anarşiyi tahrik edici bildiriler de yayınlamıştır.

12 Marttan sonra PDA örgütü, tüzüğünün sonradan hazırlanacağı belirtilerek illegal olma kararına vardı. Partinin kuruluşunda Endonezya Komünist Partisi Merkez Komitesinin kararlarının aynen benimsendiğine dair sanık ifadeleri mevcuttur. Ayrıca Brezilya ve Filipinler Komünist Partileri ile Çin Komünist Parti Teşkilâtlarını andırır bir örgütlenmeye gittikleri de görülmüştür.

5. Doğu Devrimci Kültür Ocakları (D.D.K.O.)

DDKO özellikle Doğu ve Güneydoğu illerinde örgütlenen sol militanların meydana getirdiği bir kuruluştur. Bu örgüt daha önce sayılan bütün sol örgütlerle temas ve işbirliği halinde çalışmalarını yürütmektedir. Amaçlarına ulaşmak için diğer örgütlerle geniş ölçüde ortaklaşmaya gitmekle birlikte geleceğe ilişkin düşüncelerinde bazı farklar mevcuttur. Bu farkların en önemlisi milliyet ayrılığı hakkında bir takım sapık fikir ve inançlardır. Militan ve üyeleri genellikle örgütlenme bölgelerindeki yüksek öğrenim gençliğinden kandırılabilen öğrencilerdir.

Bu örgütün amaçları; komünist ihtilâli gerçekleştirmek, ırk ayrımını körüklemek, Anadolu'nun bir kısmını da kapsayan yeni bir devlet kurmak, bu amaca ulaşmak için halkı kandırıp ayrılığa sürüklemek, kurulu düzeni sarsıp yıkmak için her türlü harekete girişmek olarak özetlenebilir. Bunların yanısıra henüz belirli eyleme geçmemiş veya güvenlik kuvvetlerinden ağır darbe yiyerek dağılmış olan örgüt üyelerinin yeniden oluşturmaya çalıştıkları örgütler mevcuttur ki, bunlar üerinde çalışmalar yapılmaktadır ve yer yer küçük operasyonlara girişilmiş bulunulmaktadır.

KOMÜNİST ÖRGÜTLERİN DIŞ İLİŞKİLERİ

Özellikle Almanya, İsveç ve Fransa'da çalışan ya da okuyan bazı kimselerin, o ülkenin yasalarının hoşgörürlüğü altında yaptıkları geniş propaganda haberlerine basınımızda sık sık rastlamaktayız.

Bir kısım kaçakların, hatta devlet hesabına öğrenim yapan kimselerin birlikte yürüttükleri tahrik kampanyasının etkileri yurdumuzda da kendini göstermiştir. Bu konu ile ilgili olarak, merkezi Brüksel'de bulunan bir kızıl örgüt tarafından 16 - 25 Kasım 1971 tarihleri arasında Türkiye'ye gönderilen bir Fransız kadın avukatın örneği oldukça ilginçtir. Yazacağı raporun gerçekleri tam olarak yansıtabilmesi için Türkiye'de kendisine yardımcı olunmuştur. Duruşmalara girmiş, istediği sanıklarla görüşmüştür. Ancak amacı belli bir kuruluşun üyesi olan bu avukat 20 Ocak 1972 tarihli raporunda özellikle işkence iddialarına geniş yer vermiş ve Türk yasalarına göre suç işlemiş olan sanıkları kendi kanısına göre haksızlığa uğramış kişiler olarak tanımlamıştır.

Fransız avukatın Türkiye'ye gelişi maksatlıdır. Paris'te Devlet hesabına okuyan bir öğrenciden, İstanbul'daki kardeşine gelen mektuptaki şu cümleler önemlidir: **«Yakında Fransa'dan Türkiye'ye bir kadın avukat geliyor. Hava alanında karşılayıp gerekli dokümanı ona verin. Dikkat edin, takip edilebilirsiniz.»**

Unutulmamalıdır ki Mahir Çayan'ın eşi Gülten Savaşçı (Çayan) da o tarihte Paris'te öğrenci idi ve her ay Devlet kendisine 1.179 NF. karşılığında 3.125 Türk lirası para ödüyordu.

Gülten Savaşçı, Türkiye'de tutuklanan eşkiyaların serbest bırakılmasını sağlamak amacı ile açlık grevleri için Paris'in aydın çevresinde çalışmalarda bulunmuş, idamlar aleyhine protesto faaliyetlerini yönetmiş, Filistin'e giderek Filistin Kurtuluş Teşkilâtının yardımlarını sağlamış, eşkiyalara bazı teknik gereçler, makyaj gereçleri ve döviz sağlanmıştır. Türkiye ile ilişkilerini bazı sanık eşleri ve konuya yakınlık duyan kişilerle sağlamıştır.

Stockholm'de kurulup faaliyette bulunan bir örgütün kurucuları arasında bazı kanun kaçakları ile sanık yakınları ve işçiler bulunuyordu.

Mehmet Ali Gerçek adlı bir şahıs, Berlin'de yıkıcı faaliyetlerine devam etmektedir. «Şafak» dergileri ile «Almanya'nın Sesi» adlı dergiler aracılığı ile işçi ve öğrenci kesimi arasında Marksist - Leninist ve Maoist örgüt genişletilmekte ve bu yayınlar Türkiye'ye gizli yoldan sokulmaktadır. Şafak dergileri, Yurtsever Birleşik Cephe tarafından birçok dillere çevrilerek dağıtılmış ve «Yurtseverleri faşist cellâtların pençesinden kurtarmak için ileri...» sloganı ile genişletilmek istenmiştir. 12 Ocak 1972 tarihinde Ankara S. B. F. ve Ankara H. F. de gizli olarak dağıtılan bildirideki şu cümleler, çalışmaların yurt dışındaki çalışmaların paralelinde olduğunu göstermek için yeterlidir:

«Üç yurtsever arkadaşımızı kurtarmak için emekçi halkımızı, bütün demokratik çevreleri, zulme karşı olan herkesi harekete geçirelim.» İmza: İhtilâlci Gençlik Birliği.»

Yıkıcı yeraltı militan örgütlerin dıştan etkilendikleri ikinci bir kanun dışı yayın da «Türkiye'de Kurtuluş» adlı dergidir. Bu dergi Avrupa Türk Toplumlar Federasyonu tarafından çıkarılmaktadır. Özellikle işçilere yönelik olan bu dergi onları direnişe geçirmeyi amaç edinmiştir.

Bu sol örgütlerin yanısıra ülkemizde dikkati çeken bir diğer akım da aşırı sağdır. Bunda da dış merkezlerin etkisi görülmekle birlikte, faaliyetleri daha çok fikri oluşturma ve toparlanma yönünde olmaktadır. Giriştiği eylemler ise devlet kuvvetlerine karşı değil, aşırı sola karşı bir tepki şeklinde olmuştur. Ancak ülke için birer tehdit olan aşırı sağ örgütler de memleketi ikiye bölmek, bilerek ya da bilmiyerek komünizme kaynak teşkil etmek ve halk kütlelerinin gelişmelerine engel olarak onları, gerektiği zaman, kendi devletine karşı getirmek gibi yolların hizmetindedirler.

Örgütlerin kuruluş, amaç ve çalışmalarını böylece inceledikten sonra gençlerimizin bunca tehlikeli örgütlere bu denli kolay ve çabuk kaymalarının, aldatılmalarının nedenlerini inceleyelim.

KOMÜNİSTLERİN ALDATMA YOLLARI

Yurdumuzdaki öğrenci boykotlarının aşırı sol eylemlere dönüşmesinden önce, diğer ülkelerde böylesi olayların olduğunu, gençlik hareketlerinin kısa zamanda sol şiddeti ve anarşiye dönüştüğünü hepimiz biliyoruz. Kaynağını yeni solun öğretisinden alan bu hareketler üniversite sorunları ile ilgilenme şeklinde başlatılıp, Marksist - Leninist çizgideki diğer ideolojik örgütlerle dayanışma ve güç birliğine dönüştürülmüştür.

Bizde de, 13 Haziran 1968 de, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencilerinin «Belge usulünün kaldırılması» isteğine dayanan öğrenci hareketi, bir hafta sonra, yayınlanan bildiri ve duvarlara yapıştırılan yazılarla, masum bir istek görüntüsünden ayrılıp gençliği kullanmak suretiyle komünizmi yerleştirmeğe çalışan bir hareket olarak ortaya çıkmıştır.

Memleketimizde görülen bu hareketler, aslında, pusuda bekleyen dış merkezlerin, yeraltı örgütlerinin, komünistlerin, 1961 Anayasası'nın iyi niyetli, hürriyetçi ve demokratik niteliğini kötüye kullanarak, gençliği harekete geçirmelerinden başka bir şey değildir.

Türk gençliği; temelde genellikle Atatürkçü, memleketçi, azı varlıklı, çoğu varlıksız ve maddî zorluk içindedir. Geldikleri bölgelere göre benzer ya da değişik eğilimlerde olan gençlerimiz hemen her zaman yeni bir şeyler öğrenmeğe susamıştır. Gençlik heyecanı ile memleket için kısa yoldan bir şeyler yapmak arzusundadır. Gençliği maksatlarına göre tahrik edenler, gençlerin bu arzu ve eğilimlerini kendi amaçları yönünde kötüye kullanmışlardır.

Bir batılı yazar komünistlerin amaçlarına ulaşmalarını üç aşamada belirlemiştir:

Birinci aşama, halkı dehşete sevkedip, o günkü durumunda huzursuzluk yaratmak, halkın, halinden duyduğu memnuniyeti yok etmek.

İkinci aşama, geleceğin kötü olduğunu, sistemin iyi çalışmadığını ve geçmişteki başarısızlıkların sistem bozukluğundan ileri geldiğini işlemek.

Üçüncü aşama ise; bu durumda tek ümidin komünistlerin gösterdiği çözüm yolu olduğuna inandırmak, birinci ve ikinci yolla ayağa kaldırılanların enerjilerini bu yolda harcamalarını sağlayıcı telkinlerde bulunmak.

Bizde de uygulamanın böyle olduğu dikkati çekmektedir.

Komünizmin başlıca (nazariyatçı) ve uygulayıcıları, kuram ve uygulama arasındaki ilişkileri şöyle belirlemişlerdir:

1) Rus ihtilâlini başlatan Lenin'e göre kuram (teori) olmadan eylem olmaz.
2) Mao Tse Thung ise, Kıt'a Çin'in komünistleşmesi için eylemi ön plana alarak, «önce eylem, sonra kuram» demiştir.
3) Castro, Che Guevera, Carlos Marighella gibi ihtilâlci komünistler de kuram ve eylemin birlikte gelişeceği görüşünden hareket ederek her ikisini birleştiren bir metod uygulamışlardır.

Memleketimizde, gençlerimizin, Marksist, Leninist, Maoist ve Castroist çizgilere itilmelerinde bu yöntemlerin hepsinin de yerine göre uygulandığı görülmektedir.

Gençlerin kandırılmasında ve eyleme itilmesinde uygulanan metodları ayrıca, niteliklerine göre, legal ve illegal olarak gruplandırmak mümkündür.

Kuramdan eyleme dönüşen uygulamanın bizde geçirdiği evreler şunlar olmuştur:

1) Sosyalist temel eğitim : 27 Mayısta Türk Gençliğinde toplum yararına duygusallık hâkimdir. Yerli komünistler bu özelliği kötüye kullanarak marksizme geçişi sağlamak için, bol

miktarda sosyalist edebiyatından çeviriler yaptırarak, çok ucuz fiyatla ve az taksitlerle satmaya çalışmışlardır. Bu arada roman-öykü-tiyatro-resim gibi eserler üzerinde durmuşlardır. Türkiye'nin sorunlarını Kemalizm adı altında sosyalist bir açıdan inceleyen, yazarı çoğu kez belli olmayan ya da takma ad kullanan eserler yaygınlaşmıştır. Artık gençlerin kafasında Atatürk yalnız değildir. Onun yanıbaşında Marks, Lenin ve Mao'ya yer verilmektedir. Tek adam gölge adam olmaya başlamıştır. Gençliğin kafasında Atatürk ilkeleri ile sosyalist ilkeler karışmış ve bunalımlar meydana gelmiştir. Giderek, Atatürk'ün kalpaklı resimleri «devrimci», smokinli resimleri «burjuva» diye nitelendirilmeye başlanmıştır.

Bu konuyu bir sanığın ağzından dinleyelim:

«İnsan belli bir yaştan sonra çevresinde geçen olayları öğrenmeye çalışır. Kendisini aydınlığa kavuşturacak yeni kaynaklar arar. Çoğu kez kaynak olarak kitapları ve kaynak kişileri bulur. Bu tanışma giderek çok yönlü ilişkiler sağlar. İşte ben ve benim gibilerin yoldan sapması bu kuralın sonucudur.»

Hele kaynak Marksist-Leninist ise, insanın komünizmin batağına saplanması kaçınılmazdır. Onlar, «gerçek yurtsever bizleriz, eşitlik yok, sınıflı toplum, sömürülüyoruz, tam bağımsız, gerçekten demokratik Türkiye halka dönük eğitim», gibi şaşırtıcı sloganları kullanırsa beynin dinamitlenmesi hiçtendir.

Diğer bir sanık da bu konuda şunları söylemektedir: **«Ben bir yatılı okul öğrencisi idim. Öğretmen ve yöneticiler toplumsal olaylar konusunda pek konuşmazlardı. Dışarı çıktığımda, bu konuda vitrinleri süsleyen, çok ucuza satılan kitaplar beni çekiyordu. Diğer yandan Fakültede yapılan forumlar herkese açıktı. Çoğu kez öğrenci sorunlarını dile getirmek maskesi altında başlatılan bu forumlarda Türkiye'nin sorunları üzerine cesaretli konuşmalar yapılıyordu. «Gerçek yurtseverler bizim gibi düşünen, bizim okuduğumuz kitapları okuyanlardır» deniyordu. Bunlardan çok etkilenirdim. İçimdeki fikrî boşluğa konuşmacılardan gelen bir basınç doluyordu. Bu hızla çıkıyor, söylenen kitapları alıyordum. Bir süre devam ettim. Artık öyle bir noktaya gelmiştim ki ben de Atatürk'ü devrimci değil, reformcu olarak görüyordum. Başlangıçta Atatürk sevgisi yıpranmış, karmakarışık bir kavram olmuştu. Bu arada bana Atatürk'ü lider olarak gösteren, öğretmiş olan kimselere gerici diyordum.»**

Bir başka sanıktan: **«Fikir Kulüplerinde nereden getirildiğini bilmediğimiz sosyalist yazarların kitaplarından zengin kütüphaneler kurulmuştu. Bu kitaplar ayrıca bedava veriliyordu. Kulüpte sohbet toplantıları yapardık. Mihri Belli, Hikmet Kıvılcımlı gelirdi. Namık Kemal, Mehmet Akif gibi Türk değerleri devrinin çok geride kaldığını, toplumsal nitelik taşımayan eserlerin gençliği yarınlara hazırlamayacağını, fikir getirmediğini belirtirlerdi.»**

Demek oluyor ki «Sosyalisı Temel Eğitim» dönemini, gençliğin ulusal değerden uzaklaştırılması ve Atatürkçülüğü unutturma dönemi olarak tanımlayabiliriz.

2) Sosyalist Tekâmül Eğitimi: Aşırı sola kaydırılan gençlik artık marksist felsefeye aşinadır. Marks'ın, Lenin'in, Mao'-nun soyut kuramları (teori) yayınlanmaya başlanmıştır. Eski komünistler ve yeni kuramcılar beli dergilerde toplanmıştır. Gençlik kanadında kurulan fikir klüpleri parti okullarına dönüştürülmüştür. Bir takım tutarsız görüşler ileri sürülmekte, görüş sahipleri liderliklerini kabul ettirmeye çalışmaktadırlar. Artık Atatürk yok, Mustafa Kemal vardır. Atatürk'ün resimleri tahrif edilerek Lenin'e benzetilmekte, Atatürk'ün bu kalpaklı resimleri duvarlara asılmaktadır.

İstanbul'da bir yüksek okul öğrenci kantinin caddeye bakan camlarına Atatürk'ün bu çeşit kalpaklı resmi yapıştırılmış, aylarca kalmıştır. Okul idarecileri bunları ancak sıkıyönetim ilânından sonra indirmişlerdir.

Gençliğin yüzü Moskova'ya, Pekin'e döndürülmüştür. Oradan gelen her ses kutsaldır. En çok okutulan kitaplar, Marks'a, Lenin'e, Mao'ya, Politzer'e, Nazım Hikmet'e aittir. Meclis kürsüsünden Nazım Hikmet'in en büyük vatan şairi olduğu söylenmektedir. Bütün marksist yayınlar bunu işlemekte, bunu yaymaktadır.

Bu arada yoksulluğu abartan, inançları sarsan yerli eserler de yayınlanmaktadır. Şiirde, tiyatroda, resimde hep aynı yoksulluk ve inançsızlık örnekleri hakimdir. Gençler 6. filoyu taşlamakta, bağımsızlık andını sokaklarda söylemektedirler. Silâhlı Kuvvetlere sataşılmakta, Parlamento dışı muhalefet diye anarşik eylemler ve ifadeler ortaya konulmaktadır. Köylerden saz şairleri toplatılıp gazete bürolarında sosyalist görüşlü şiirler ezberletilip, halk ozanları gecesinde sahneye çıkartılarak söyletilmektedir.

Bu konuda bir sanık şöyle söylemektedir: **«Katıldığım forumlarda her konuşmacı bir cümle söyler, arkasından 1000-1500 kişi tezahürat yapardı. Söylenenin doğru olduğu hakkında düşünmeye gerek kalmazdı. Böylesine bir psikolojik baskı her söylenenin doğru olduğu kanısını uyandırırdı.»**

Atatürk'e Mustafa Kemal diye hitap etmelerinin nedenini de bir sanık şöyle açıklamışdır: **«Bir liderin halk kahramanı olması için, hem emperyalizme, hem feodalizme, hem de kapitalizme karşı halkın saflarında savaş vermesi gerekir. Atatürk yalnız emperyalizme karşı savaşmıştır. O devirde adı Mustafa Kemal'di. Sonradan Atatürk soyadını aldı. Bundan sonra ne feodalizme, ne de kapitalizme karşı savaş vermiştir. Onun için biz Atatürk'ü Mustafa Kemal olarak tanıyoruz.»**

3) Sosyalist İhtisas Eğitim

İhtisas ve militanlaştırma dönemi diye adlandırabileceğimiz bu dönem beyin yıkamanın en üst düzeye ulaştığı ve eylemin başladığı, bir bakıma örgütlerin eylem düzeyinde öne geçme yarışının yoğunlaştığı dönemdir. Artık en uçta yayınlar okunmakta, ihtisaslaşmaya gidilmektedir.

Bu dönemin belirgin üç özelliği vardır:

1. Militanlar katıksız komünist yapılmıştır. Vatan ve millet kavramları kaybettirilmiştir.

2. Atatürk'ün resmî çerçevesinden çıkarılmış, yerine Mao, Guevera, Castro'nun resimleri konmuştur.

3. Gençlik ve işçi kesiminde savaşçı örgütler kurulmuştur Tüzükleri yapılıp eyleme geçilmiştir.

Bir Dev - Genç üyesi verdiği ifadede şöyle demektedir:

«Bir fakültede arkadaşlarımı toplayarak dedim ki: Artık yapılacak iş Marksist-Leninist eylemleri oluşturmaktır. Nerede boykot varsa oradayız. Yazın köyde, kışın fabrikadayız. Yalnız sosyalistleri değil, bütün solcuları, ortanın solcularını saflarımıza çekeceğiz. Onları devrimci disiplinimizle kucaklaştıracağız. Eyleme katılmazsak görevimizi yapamayız.»

Bu militanlar artık o hale getirilmişlerdi ki, aldıkları direktif doğrultusunda komünist ihtilâlcilerin resimlerini ve taktik verici kitaplarını ceplerinde taşımakta, kendi derslerini bırakıp bunları ezberlemekteydiler.

Dev - Genç daha önceden belirtildiği gibi militan bir örgüttür. Doğu Almanya'daki komünist «Bizim Radyo» tarafından eylemleri övülmektedir. Kurulan anarşik örgütler, şehir ve kır eşkiyası üyelerini Dev - Genç'ten seçmişlerdir. Bu üyelere sivrilmiş devrimciler denilmektedir.

Dev-Genç'ten kopan militanlar ise örgüt kurmak için seri toplantılar yaparak yeni elemanlar toplamışlardır.

Bir toplantıya liderlik eden ve asıl görevi öğretmenlik olan bir sanık toplantıya katılanlara şöyle seslenmişti: **«İçinde bulunduğumuz ortam bizi devrimci olmaya zorladı. 5 kişi de olsak örgüt kurmak zorundayız.»**

Bir öğrenci okul sırasında bilinçlendirilirse ,okuldan sonra örgüte girmesi kolay olacaktır. Onun için her öğretmen birinci planda devrim için militan adayı yetiştirmelidir. Bunun sonucu olarak Dev - Lis kurdurulmuştur. Örgüt için yeteri kadar militanı bir araya getirdikten sonra, hazırlanan tüzüğü okuyup evet dedirtmişler, üyeleri ayrılmaz duruma getirmişlerdir.

Çengel atmak istedikleri kişiler için bir test hazırlamışlar ve gözlerine kestirdikleri kişiler üzerinde uygulamışlardır.

Bu konuda ifadesi alınan bir militan şöyle demiştir:

«Beş kişiden oluşan küçük bir nüve kurduk. Her birimiz kendi çevremizde bulunan arkadaşlar arasında yoklama yaparak görüşümüze en yakın olanlara yaklaştık. Kendimize özgü testlerle bilinç seviyesini belirledik. Sonra kitap verip okuttuk»

Diğer bir sanık ifadesinde bunu doğrulayarak şunları söylemiştir **«Okula geldikten sonra, zamanla bazı arkadaşlar tanıdım. Karşılıklı görüşlerimizi belirttik. Daha sonra bana kitaplar verdiler, okudum, bilinç seviyemi geliştirdim. Sonra da arkadaşlar, biz bir örgüt kurduk, tüzüğünü hazırladık, senin de aramızda olmana karar verdik dediler.»**

Komünistlerin bilinç seviyesi diye tutturdukları ölçü sosyalizmin ilkelerini kayıtsız şartsız kabul etme halidir. Her söylenene doğru gözüyle bakılacak, başka bir karşıt düşünülmeyecektir. Eğer bir sosyalist bu katılığa ulaşmışsa bilinçlenmiş olarak kabul edilir ve bu kişi en aranan eleman olur. Bunu sağlamak için, çoğu kez, bazı slogan ve kalıp cümleleri hiç düşünmeden tekrarlatıp ezberletme metodu kullanılmıştır.

Bir sanık nasıl bilinçlendiğini şöyle anlatmıştır :

«Bu konularda yeni olduğumu arkadaşım Z'ye söyleyince «çok okuman ve eğitim çalışmalarına gelmen gerekir» dedi. Gösterdiği eve 15 - 16 kez gittim. Çalışmalarda biribirimize» arkadaş» diye hitap ediyorduk. Derslerin sonuna doğru ulaştığımız sonuçları koro halinde ezberliyorduk.»

Örgütler çengel atmak için, sol yayınları izleyenler, devrimci görünenler dışında kadın ve paraya düşkünlüğü olanları seçmişler ve onlara, ihtiyaçlarını karşılayarak yanaşmışlardır. Ele geçirmek istedikleri kişilerin durumunu inceleyip, ihtiyaçlarına göre, çeşitli olanaklar sağlamışlardır. Örneğin :

— Fakir işçilere dükkân açmışlar,

— Fakir öğrencilere maaş bağlamışlar, yatacak yer sağlamışlar,

— Avrupa'ya öğrenime göndermişler,

Çeşitli devlet dairelerinde ve özel işletmelerde iş sağlamışlardır. Bu konudaki çalışmaları bir sanık şöyle açıklamıştır :

«Arkadaşlarımdan birine berber dükkânı açtık. Berberlikten anlamadığı için bir süre başka bir devrimci berberin yanında çıraklık etti. Dükkânı açtıktan sonra gelen müşterilere görüşlerini açarak onları saflarımıza çekmeye çalıştı. Bir süre sonra devrimci berber arkadaşımızın özellikle gençler arasında müşterileri arttı. Dükkân bir irtibat bürosu haline geldi. Ayrıca aynı amaçla, reklâm şirketi, mühendislik bürosu, bakkal dükkânı, kitapçı, fotoğrafçı dükkânı gibi örgüte ait iş yerleri açtık.»

Buralardan insan ve gereç saklamakta, devrimci bildirilerimizi kitap sayfaları arasına saklayıp dağıtmakta çok yararlandık. Bazı devlet dairelerimizde arkadaşlarımıza iş bularak buralarda örgüt yuvalarını kurdurup taraflar kazandık, devrimci eleman topladık.»

Bir diğer çaba da aynı amacı gerçekleştirmek için gençliğin sekse olan ilgilerinden yararlanmak olmuştur. Örgüt mensubu evlendiği kadından bir süre sonra boşanmakta, boşandığı kadın örgütün diğer mensupları ile birlikte yaşamaktadır. Genç kız ve kadınlar genç erkeklere yaklaşmışlar, arkadaşlık kurmuşlar, ancak arkadaşlığın devamı için siyasal görüş teatisi yapmayı şart koşarak bu kişilere kitap verip okutmuşlardır. Ekonomik sıkıntı çeken çevrelerde yaklaştıkları kişilerin de bu tür ihtiyaçlarını karşılamışlar, örneğin öğrenciye okumak, işçiye geçimini sağlamak için gerekli yardımın yapılacağını vaderek örgüte girmelerini sağlamışlardır.

Sanıklardan birisi mensup olduğu örgütün elemanlarını bilinçlendirmek için yaptıkları çalışmaları şöyle anlatmıştır:

«Parası olmayan öğrencilere ders kitapları satın aldık. Ayrıca Marksist-Leninist kitaplar vererek özetler çıkarttırdık. Toplanan ödenti ve gelirlerden ev kiralıyarak kütüphaneler ve dershaneler kurduk. Komünist Çin'de basılmış devrimci kitapları getirttik, bir sözlük gibi ezberlemelerini sağladık. Çalışmalarımıza bilinçli öğretim görevlilerini de aldık. Üniversitede dersleri tatil ederek hiç bir öğrencinin dışarı çıkmasına izin vermeden konferans salonunda yapılan forumlara gelmelerini sağladık.»

Bir başka sanık da koro halinde ezberledikleri sloganların şunlar olduğunu belirtmiştir:

Ordu; hakim sınıfın baskı aracıdır.

Devrim, halkın içinden oluşturulan ordu ile yapılır.

Harekât kırlardan şehirlere doğrudur.

Öncü güç proleterya (emekçi sınıf) dır.

Temel güç köylüdür.

Yan güç gençlik ve aydınlardır.

S O N U Ç

1960 sonrasının gençliği toplum yararına birşeyler yapmak istemekte, bunun yollarını aramaktadır. Heyecanlıdır. Beklemeye tahammülü yoktur. Kısa yoldan sonuca varmak istemektedir. Ancak sömürülmeyi, kötüye kullanılmayı, başka amaçlar için yararlanılmayı düşünmemişler, hesaplamamışlardır işin başında... Ne yazık ki, dışarıdan da desteklenen yerli komünistler gençlerimizin bu heyecanlarından, bu duygularından yararlanmaya kalkmış, belli bir ölçüde başarılı da olmuşlardır.

Gençlerimiz, belki bu çabalarından yarar umuyorlar, komünist ülkelerde parti üyelerine sağlanan olanakların kendilerine de sağlanacağını sanıyorlardı. Belki de komünizmin yalan yanlış sloganlarını doğru diye belliyor, gerçek yurtseverliğin böylesi olduğuna inanıyorlardı!

Ne var ki geliştirdik dedikleri «bilinç seviyesi» nin ısmarlama olduğunu, duyguları, heyecanları içinde farkedemiyorlardı.

Oysa Atatürk, gençlerine, göğsünü gere gere Cumhuriyeti emanet ettiği gençlerine uygulanacak ilkeler, yerine getirilecek görevler bırakmıştı.

Atatürk gençliği, gerçek Atatürkçülük görevine dört elle sarıldığı zaman, kendini bulmuş, kişiliğini kazanmış, başkalarının kafasında yatan ısmarlama kişilikleri, bilinçleri iğreti elbiseler gibi giymemiş olacaktır.

Bu memleketin sahipleri olarak, asıl bu memleketin yarınlarının yapıcıları gençler olarak seçimimizi yapmak gerek.

Aşırı sağın, taassübün, teokrasinin köhneleşmiş kalıplarında, zamanını doldurmuş sistemlerinde mi, veya aşırı solun modası geçmiş, gerçekleşmemiş kehanetlerinde, kelime cambazlıklarından ibaret sloganlarında, anarşi ve tedhiş usullerinde mi memleketimizin kalkınma yollarını arayacağız? Her iki aşırı ucun canlı misalleri dört bir tarafımızda: Orada yaşayanlar özgürlük ve mutluluktan uzaklar, kendilerini dışarı atmaya, hürriyeti seçmeye can atıyorlar. Sadece bunun bir ibret teşkil etmesi gerekir.

Türkiye'mizin muhakkak çetin problemleri var. Ancak Cumhuriyetin elli yılında Atatürkçülükle, özgürlükle demokratik kurallar içinde başarılanlar asla küçümsenecek cinsten değildirler. Aşırı sol propagandacılar ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar bunu gizleyemezler, güneşi balçıkla sıvayamazlar.

Türkiyemizi batı uygarlığı seviyesine çıkarmak, endüstri ve teknolojide, her sahada ilerlemeyi ve kalkınmayı sağlamak ve çetin problemleri yenmek için Atatürkümüzün yıllarca önce işaret ettiği, aşırı uçların ötesindeki akılcı ve bilimci usullere sarılmamız gerek. Bütün dünya şimdi, Atatürk'ün yıllarca önce vardığı bu gerçeği idrak etmiştir. Bu usullerin en etkili, en doğru şekilde uygulanabileceği ortam da hür parlamenter demokrasi ortamıdır. Bunca asırlık tecrübeden sonra insan oğlu özgürlüğüne halel getirmeden, bir kişinin veya bir zümrenin, bir modeli zorla empoze etmesine izin vermeden ilerlemek için batı demokrasisinden daha iyi bir yol bulamamıştır.

BAŞBAKANLIK BASIMEVİ
1 9 7 2 — A N K A R A